

(გაგრძელება)

ხალხებს, მთელ მშვიდობისმოყვარე ძალებს აგრესიული იმპერიის თავიდან აცილებისათვის საბრძოლველად. თუ ყველა ქვეყნის ხალხები გაერთიანდებიან და ღირსშესანიშნაობა, თუ ისინი დაუღალავად იბრძობებიან და თავიანთ ძალებს გაერთიანებენ როგორც თვითდაცვალებისათვის, ისე საერთაშორისო მასშტაბით, ომები შეიძლება თავიდან ავიცილოთ.

ახლა ერთგულ-განმათავისუფლებელი ომების შესახებ. ასეთი ომების მაგალითს უკანასკნელ ხანს წარმოადგენს ვიეტნამელი ხალხის შეიარაღებული ბრძოლა ანტიამერიკელი ხალხის ომი, რომელიც უკვე მრავალწლიანი ბრძოლაა.

ეს ომები დაიწყო როგორც კოლონიური ხალხების აჯანყებები თავიანთი მხარგრეობების წინააღმდეგ, და გადაიზარდა პარტიზანულ ომად.

განმათავისუფლებელი ომები იქნება, სანამ არსებობს იმპერიალიზმი, სანამ არსებობს კოლონიალიზმი. ეს რევოლუციური ომებია. ასეთი ომები არა მარტო დასაწყისშია, არამედ გარდამავალი არის, ვინაიდან კოლონიალიზმის ნებაყოფლობით რომელი ანიჭებენ ხალხებს დამოუკიდებლობას. ამიტომ ხალხებს მხოლოდ ბრძოლით, მათ შორის შეიარაღებული ბრძოლით, შეუძლიათ მოიპოვონ თავიანთი თავისუფლება და დამოუკიდებლობა.

რატომ არის, რომ ამერიკის შეერთებული შტატების იმპერიალიზმმა, მიუხედავად იმისა, რომ დიდი სურვილი ჰქონდათ დახმარებოდნენ ფრანკ კოლონიალიზმს, მაინც ვერ გახდნენ ომში უშუალოდ ჩარევა ვიეტნამში? მათ ეს არ გაუეცეს, რადგან იციან: თუ დახმარებას გაუწევდნენ საფრანგეთს შეიარაღებული ძალებით, ვიეტნამში მიიღებდა სათანადო დახმარებას ჩინეთისაგან, სამუთაო კავშირისა და სხვა სოციალისტური ქვეყნებისაგან, ეს კი შეიძლება მსოფლიო ომად გადაიქცეს. ომის შედეგად ცნობილია: ჩრდილოეთ ვიეტნამს გაიმარჯვა.

ამჟამად ანალოგიური ომი წარმოადგენს ალბანიაში. როგორია ეს ომი? ეს არის ალბანიაში არაბი ხალხის აჯანყება ფრანკ კოლონიალიზმის წინააღმდეგ. იგი წარმოებს პარტიზანული ომის სახით. ამერიკის შეერთებული შტატებისა და ინგლისის იმპერიალიზმები იარაღით უწყვიანდნენ ალბანელებს ფრანკ კოლონიალიზმს. უფრო მეტიც, მათ საფრანგეთს — ხატოს მონაწილეს — შესაძლებლობა მისცეს თავისი სახმელთა ნაწილი გადაეცეს ევროპიან ალბანურ ხალხს წინააღმდეგ საბრძოლველად. ალბანური ხალხიც იღებს დახმარებას მეზობელი და სხვა ქვეყნებისაგან, რომლებიც მის თავისუფლებისმოყვარულ მისწრაფებებს თანაუგრძობენ. მაგრამ ეს არის ხალხის განმათავისუფლებელი ომი თავისი დამოუკიდებლობისათვის. ეს წმიდათა-წმიდა ომია. ჩვენ ვთავაზობთ ასეთ ომებს, ვგზავნი მათ და კვლავც დაეხმარებით ხალხებს, რომლებიც თავიანთი თავისუფლებისათვის იბრძვიან.

ან ავიღოთ კუბის მაგალითი. ომი იქაც იყო, მაგრამ ისიც დაიწყო როგორც აჯანყება შინაგანი ტრანზიტორი რეჟიმის წინააღმდეგ, რომლის ზურგს უკან იდგა ამერიკის იმპერიალიზმი. ბატონა ამერიკის შეერთებული შტატების ავტორი იყო, და ისინი აქტიურად ეხმარებოდნენ მას. მაგრამ თავისი შეიარაღებული ძალებით ამერიკის შეერთებული შტატები ამ ომში უშუალოდ არ ჩაერთულან. კუბელმა ხალხმა ფიცილი კასტროს ხელმძღვანელობით გაიმარჯვა.

შეიძლება თუ არა მომავალშიც იყოს ასეთი ომები? შეიძლება. შეიძლება თუ არა იყოს ასეთი აჯანყებები? შეიძლება. მაგრამ სწორედ ეს არის ომები — სახალხო აჯანყებები. შეიძლება თუ არა ხალხს ქვეყნებში შეიქმნას ისეთი პირობები, როდესაც ხალხს ადვილდება მოიპოვონ თავიანთი თავისუფლება იარაღით ხელში? შეიძლება. როგორია მარქსისტების დამოკიდებულება ასეთი აჯანყებებისადმი? უარყოფითად დადებითად. ეს აჯანყებები არ შეიძლება გაავსავლოთ სახელმწიფოების შორის ომებთან, ლეგალურ ომებთან, რადგან ამ აჯანყებებში ხალხი იბრძვის თავიანთი თავისუფლების, სოციალისტური და დამოუკიდებელი ეროვნული განვითარების თავისი უფლებების განხორციელებისათვის; ეს არის აჯანყებები ძირითადად რევოლუციური რეჟიმების წინააღმდეგ, კოლონიალიზმის წინააღმდეგ, კომუნისტური მთლიანად და საკუთარი უპირატესობის საპირაღობო ომებს და იმ ხალხების პირველ რიგში დგანან, რომლებიც განმათავისუფლებელ ბრძოლაში იყვნენ.

ამხანაგებო! კაცობრიობა უშუალოდ მიიღეს ისეთი ისტორიული ზღვარს, როცა მას შეუძლია გადაწყვიტოს ის პრობლემები, რომლებსაც ვერ გაართვას თავი წინა თაობებს. ეს ეხება აგრეთვე ყველაზე უფრო პრობლემას — მსოფლიო ომის თავიდან აცილების პრობლემას.

მუშათა კლასი, რომელიც დღეს უკვე ხელმძღვანელობს მსოფლიოს უდიდეს ნაწილს, ხოლო მთავარი, როდესაც იგი უხელოდმდებარებს მთელ მსოფლიოს, ვერ დაუშვებს, რომ დაღუპვისათვის განიჭოს ძალები მეტონი თავიანთი საფლავის ასეთი მძლიერი ძალიან დადანიან ჩაბრუნებას. ხოლო მსოფლიო ომი თანამედროვე პირობებში იქნებოდა რაკეტულ-ატომური ომი, ესე იგი ომების ისტორიაში ყველაზე განმადიდებელი ომი.

უკვე გამოცდილ წყალბადის ბომბებს შორის არის ისეთები, რომლებსაც თავთულო თავისი სიძლიერით რამდენჯერმე აღემატება ყველა იმ ფეთქებადი ნივთიერების ძალას, რომლებიც გამოყენებულ იყო მთელ მსოფლიო ომის განმავლობაში და კაცობრიობის არსებობის მთელი ხნის მანძილზეც კი. მეცნიერთა გამოანგარიშებით, სამარტრული რაიონში ერთი წყალბადის ბომბის აფეთქებამ შეიძლება ერთბაშად მოსპოს 1,5 მილიონამდე კაცი და შემდგომი რადიაციით დაღუპოს კიდევ დაახლოებით 400 ათასი კაცი. წყალბადის საშუალო ბომბიც კი საქმარისია იმისათვის, რომ პირისაგან მიიწოს ავადმყოფი ძალიან დიდი ქალაქი. ინგლისელი მეცნიერები იმ დასკვნამდე მივიდნენ, რომ ოთხი მეგატონიანი ბომბი, თითო-თითო ლონდონზე, ბირმინგემზე, ლაჟკაში და იორკშირზე, მოსპობს სულ ცოტა 20 მილიონ ადამიანს. ამერიკელი სპეციალისტების მიერ სენატისათვის წარდგენილი მონაცემებით, დასაქარბები, რომლებიც მოსალოდნელია ამერიკის შეერთებული შტატებში 24 საათის ატომური ომის შემდეგ, 50-75 მილიონ კაცს შეადგენს. ცნობილი ამერიკელი მეცნიერი პოლინგი აცხადებს: „სულ იმ რაიონებში, რომლებსაც ალბათ ძლიერი ატომური დარტყმის მიყენდება, მილიონამდე კაცი ემტობება. ატომური დარტყმის ბომბებიდან 60 დღის განმავლობაში შეიძლება დაიღუპოს 500-750 მილიონი კაცი“. ატომური ომი აუარსებელ უნდერძებებს მოიტანს იმ ქვეყნების ხალხებსაც, რომლებიც უშუალოდ არ იქნებიან დაზარალებულნი, მაგალითად მისიამბა რადიაციის დამლუპველი შედეგებით.

ჩვენ ვიცით, რომ თუ იმპერიალიზმი უფერუტობს მსოფლიო ომს დაიწყებენ კაპიტალიზმს ხალხები ადვილად და მოსპობენ. მაგრამ ჩვენ დაჰქარბით ვართ ომის წინააღმდეგ, უწინარეს ყოვლისა იმისთვის, რომ ვიფიქრობთ კაცობრიობის ბედზე, მის აწეობაზე და მომავალზე. ჩვენ ვიცით, რომ ომის შემთხვევაში უწინარეს ყოვლისა დაზარალებიან მშრომლები და მათი აჯანყებები — მუშათა კლასი.

ჩვენ ვგახსოვს, როგორ აყენებდა საკითხს მუშათა კლასის ბედის შესახებ ვ. ი. ლენინი. ვერ კიდევ პირველ წლებში რევოლუციის შემდეგ, როცა მსოფლიოში პირველი მუშათა და გლეხთა სოციალისტური სახელმწიფო ცეცხლის რაკეტა იყო, ვიღაც ვესწავლიდა, რომ „თუ გადავარჩინებ მშრომელს, გადავარჩინებ კაცობრიობის მთავარ სანაწარმო ძალას — მუშას... ჩვენ ვუფლებდით დაიჭირებდნენ, მაგრამ ჩვენ დადებდით, თუ ვერ შეეძლებათ მის დადარჩენას.“ (თხზ., ტ. 29, გვ. 422).

ახლა მსოფლიოში უკვე არის მუშათა და გლეხთა არაერთი სახელმწიფო, ამავე სოციალისტური სახელმწიფოების მთელი სისტემა. ჩვენ ვალი ისტორიის წინაშე ის არის, რომ უზრუნველყოთ საერთაშორისო მუშათა კლასის ამ დიდი პარტიის შენარჩუნება და მშვიდობიანი განვითარება, დაეცვათ ყველა ქვეყნის ხალხები ახალი განმადიდებელი ომისაგან, მთელ მსოფლიოში სოციალიზმის განვითარება, რომელიც გარდაუვალია ისტორიული განვითარების კანონების ძალით, ამჟამად უკვე ახლა. ამ გამარჯვებისათვის სახელმწიფოებს შორის ომები საჭირო არ არის.

ატომური ომის გარდაუვალი შედეგების ფიზიკო გავლენისწინაა ომის თავიდან აცილების და ამ ამოცანის გადასაწყვეტილ მასების მოზიზიანების პოლიტიკის სათანადო თანამედროვეობით განხორციელების აუცილებელი პირობაა. დამამტკიცებელი ომის საფუძვლის მარტო შეგნება ხომ განამტკიცებს მასების ნებისყოფას ომის წინააღმდეგ საბრძოლველად. ამიტომ საჭიროა გავაფრთხილოთ მათი ახალი მსოფლიო ომის უღირსად სამშობლო შედეგების შესახებ და ამით წარვმართოთ ხალხთა უშიშროება გულისწყობა იმათ წინააღმდეგ, ვინც ამ დანაშაულს ამხადებს. ომის თავიდან აცილების შესაძლებლობა ზემოდასწრებით არის რატომ? მშვიდობის მუდმივი ვერ მიიღებს. მისი უზრუნველყოფა შეიძლება მხოლოდ აქტიური მიზანსწრაფული ბრძოლით. აი რატომ ვეწვიოდით და კვლავაც განვაგრძობთ ასეთ ბრძოლას.

სამუთაო კავშირის მთელი საფარი ზევილიცა მიმართულია მშვიდობის განმტკიცებისაკენ. ჩვენი სახელმწიფოს მხარე ძლიერებს ჩვენ ვიყენებდით და კვლავც განვიყენებდით არა იმისათვის, რომ დავემტკიცოთ ვისმე, არა იმისათვის, რომ გავადვილოთ ომისაგან მისწრაფება, არამედ იმისათვის, რომ განუზრუნავდნენ განვითარებით ომის საშიშროების წინააღმდეგ, მსოფლიო ომის თავიდან აცილებისათვის ბრძოლის პოლიტიკა.

ჩვენ ვეუბრებით და ვეუბრებით იმას, რომ ხელი შევუწყოთ და განვატკიცოთ მეგობრული ურთიერთობა ყველა ხალხთან მშვიდობის ინტერესებისათვის, მშვიდობიანი თანარსებობის პირობების საფუძველზე.

ამხანაგებო! თვით ცხოვრება ადსტურებს, რომ სწორია სხვადასხვა სოციალური წყობილების სახელმწიფოების მშვიდობიანი თანარსებობის ლენინური პოლიტიკა, რომელსაც თანამედროველად ახორციელებენ საბჭოთა კავშირი და სხვა სოციალისტური ქვეყნები. ჩვენს პარტიას მშვიდობიანი თანარსებობის პოლიტიკა, რომელიც ლენინმა გაიანგარიშა, თავისი საგარეო პოლიტიკის გენერალურ ხაზად მიიჩნევა. მშვიდობიანი თანარსებობა სოციალისტური და კაპიტალისტური ქვეყნების საერთაშორისო ურთიერთობის მთავარი გზაა.

მშვიდობიანი თანარსებობის პოლიტიკის თანამედროვე რეალური განხორციელება განამტკიცებს მსოფლიო სოციალისტური სისტემის პოზიციებს, ხელს უწყობს მისი ეკონომიური ძლიერების, საერთაშორისო ავტორიტეტისა და ხალხთა მასებში გავლენის ზრდას, უქმნის ხელსაყრელ საგარეო პოლიტიკურ შესაძლებლობებს კაპიტალიზმთან მშვიდობიანი შეხებებისათვის.

იმის მიუხედავად, რომ სოციალისტური ბანაჯის ქვეყნები ახორციელებდნენ სწორ პოლიტიკას, ომის იმპერიალიზმს განმადიდებელი წინააღმდეგ აქტიური ბრძოლის პოლიტიკას, საბჭოთა კავშირისა და ყველა სხვა სოციალისტური ქვეყნის ავტორიტეტი უნაკლებად ამაღლდა. ეს ხომ უჭიკაა, რომ სოციალიზმის ქვეყნები ამჟამად ძალიან კარგი საერთაშორისო პოზიციები აქვთ. კაპიტალისტური სახელმწიფოების მომე პარტიების ავტორიტეტი, რომლებიც განსაკუთრებით ძნელ პირობებში მოქმედებენ, აგრეთვე დღითიდღე იზრდება. ახლა მთელი მსოფლიო აღიარებს, რომ საბჭოთა კავშირის, ყველა სოციალისტური ქვეყნის აქტიური, ქვეყნები, გავლენიანი საგარეო პოლიტიკა მშვიდობისა და სოციალისტური მხარეზე იზიდავს მილიონობით და მილიონობით ადამიანს.

მშვიდობისათვის აქტიური ბრძოლის პოლიტიკამ დინამიური ძალა შემატა სოციალისტური ქვეყნების საგარეო პოლიტიკურ აქტებს. უკანასკნელ წლებში საერთაშორისო ასპარეზზე ინიციატივა ეკუთვნის საბჭოთა კავშირს, სოციალისტურ ქვეყნებს, ხოლო იმპერიალიზმის სახელმწიფოები და მათი მთავრობები ყრუ თავდასხვებში იმყოფებიან. მათი პრესტიჟი და საგარეო პოლიტიკური აქტიურობა უნაკლებად დაეკარგა.

მშვიდობიანი თანარსებობის კურსი ხელს უწყობს პროგრესის ძალებს, სოციალიზმისათვის მებრძოლი ძალების განვითარებას, ხოლო კაპიტალისტურ ქვეყნებში ადვილდება კომუნისტური პარტიებისა და მუშათა კლასის სხვა პროგრესული ორგანიზაციების საქმიანობა ხალხებს უადვილდება ბრძოლა აგრესიული სახმელთა ბლოკების წინააღმდეგ, უცხოეთის სახმელთა ბაზების წინააღმდეგ, ხელს უწყობს ეროვნულ-განმათავისუფლებელი ბრძოლის წარმატებას.

ამრიგად, მშვიდობიანი თანარსებობის პოლიტიკა თავისი სოციალური შინაგანი საერთაშორისო ასპარეზზე იმპერიალიზმის აგრესიული ძალების წინააღმდეგ პროლეტარიატის დასაბუთო ეკონომიური, პოლიტიკური და იდეოლოგიური ბრძოლის ფორმაა.

იმპერიალიზმის წინააღმდეგ ბრძოლა წარმატებით შეიძლება იყოს მხოლოდ მისი აგრესიული მოქმედებებისადმი გადამწყვეტი წინააღმდეგობის პირობით. სტყვეობის შედეგით იმპერიალიზმს ავანტიურისტებს ვერ შეეძლება. არის იმპერიალიზმის აღადგენის მხოლოდ ერთი გზა — სოციალისტური ქვეყნების ეკონომიური, პოლიტიკური და სახმელთა ძლიერების განუწყვეტელი განმტკიცება, მსოფლიოს რევოლუციური ბრძოლის ყველმხრივი შეწყობა და განმტკიცება, ხალხთა ფართო მასების მოზიზიანება ომის საშიშროების თავიდან აცილებისათვის საბრძოლველად.

სკვ ევროპალური კომიტეტი და საბჭოთა მთავრობა კვლავაც განუზრუნავდნენ გააქტივებდნენ ყველაფერს, რომ განამტკიცონ ჩვენი ქვეყნის საბრძოლო ძლიერება, რადგან იმპერიალიზმის იგნორანტობა განაგრძობენ გამძლეულ შეიარაღებას.

უწყვეტ რა წინააღმდეგობას იმპერიალიზმის აგრესიული მოქმედებას, ჩვენი პარტია და მთავრობა ყოველთვის იჩენენ სიტრუტისა და სიდიერსა. ჩვენ უწყველად ვისწრაფებით ისე წარვმართოთ მოვლენათა განვითარება, რომ დაიცივთ სოციალისტური ბანაჯის ინტერესები, შესაძლებელია არ მივიტოვოთ იმპერიალიზმს პროვოკატორებს განააღობ ახალი მსოფლიო ომი.

ჩვენ ამოცანად ვისახავთ ვამხლოთ იმპერიალიზმს იმის ყველა სახეობა-პოლიტიკური დაჯგუფების აგრესიული არსი, მავალიად, ისეთებისა, როგორც არიან ნანტო, სეტო და სენტო, მივადვიროთ მათს ირთლავას და საბოლოო ანგარიშით ლოკიდაციას. ჩვენ არავითარს ვანაცხედავთ, რომ ამ პირობით მხად ვართ დავთანხმდები, რომ არსებობს შეწყვეტის ვარსკვლავის ხელშეკრულების ორგანიზაცია. სახმელთა დაჯგუფებათა ლოკიდაციით მოიგებს მსოფლიოს ყველა ხალხს. ეს იქნებოდა უდიდესი რეალური წყალო მშვიდობის განმტკიცებისა და საერთაშორისო ვითარების განვითარების საქმეში, მშვიდობიანი თანარსებობის პოლიტიკის დიდი წარმატება. იმპერიალიზმის ყველა ცდის მიუხედავად, უკანასკნელ ხანს მათ ვერ მოახერხებდნენ იმის ახალი სახელმწიფოს ჩამა და თავიანთი სახმელთა ბლოკებში. აღსანიშნავია, რომ ყველა ახალად დამოუკიდებელი სახელმწიფო განაცხადა, რომ განსრულებული აქვს ახორციელებდეს სახმელთა ბლოკებში მონაწილეობის მიუღებლობის პოლიტიკას.

ევროპაში, და არა მარტო ევროპაში, მშვიდობის განმტკიცებისათვის განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს ბრძოლას ალბანური დასავლეთგერმანული მილიტარიზმის წინააღმდეგ. ამ ბრძოლა საბჭოთა კავშირი

გერმანიის დემოკრატიულ რესპუბლიკასთან, პოლონეთთან, ჩეხოსლოვაკიასთან და სხვა სოციალისტურ ქვეყნებთან ერთად სხვადასხვა მიმართულებით იწვევა. მათგან უმნიშვნელოვანესია ბრძოლა სხვადასხვა ხელშეკრულებებისთვის. სოციალისტური სახელმწიფოების განსრულებული მნიშვნელობის მიწვევებისა და ამ სფეროებში უწყველად დასავლეთ ბერლინის საკითხის გადაჭრის პროგნოზით დიდად შეუწყვიტო ხელი ამერიკის შეერთებული შტატების, გერმანიის ფედერაციული რესპუბლიკის და ნატოს სხვა მონაწილეთა აგრესიული უწყობის, რომელიც დაძაბულობას აწვევს მონაწილედგება მხილებას. განმტკიცდა გერმანიის დემოკრატიული რესპუბლიკის — დასავლეთ გერმანიის სოციალიზმის ფორმის სავითარების პოზიციები.

განსაკუთრებით სუსტი აღმოჩნდა ამერიკის შეერთებული შტატების, ინგლისისა და საფრანგეთის პოზიციები დასავლეთ ბერლინში. ეს სახელმწიფოები ვერ კიდევ ცდილობენ ელემენტარული ძველ ზღვრებში, მაგრამ მათ არ შეიძლება არ ესმოდეთ, რომ საოკუპაციო რეჟიმს ამ ქალაქში ადრე თუ გვიან ბოლო მიიღება.

საბოლოო თანდათანობით კვლავაც გონს მოგვყავდნენ აგრესიული იმპერიალიზმის უწყობის წრეები, ვაიფულდით მათ ანგარიში გაუწიონ რეალურ ვითარებას. და თუ ისინი გაჭირვდებიან, ჩვენ მივიღებთ გადაწყვეტილებას, დასავლეთ საბაჟო ხელშეკრულებას გერმანიის დემოკრატიულ რესპუბლიკასთან, ვინაიდან მტკიცედ გვაქვს გადაწყვეტილი უზრუნველყოფა, ბოლოს საბაჟო ხელშეკრულების დადგენისათვის, მოვანდინოთ საოკუპაციო რეჟიმის დეკლარაცია დასავლეთ ბერლინში და ამით ამოგვლოთ ეკვლი ვებრძოას გულში.

ამხანაგებო! თუ ჩვენი დროის ყველა საკითხთა საკითხი ახალი ომის თავიდან აცილება, ყველაზე რადიკალური გზა ამისავე განიარაღება. მარქსისტულ-ლენინური პარტიების წარმომადგენელთა თათბირმა განაცხადა, რომ საყოველთაო და სრულყოფილი განიარაღების იმ პროგრამის განხორციელება, რომელიც საბჭოთა კავშირმა წამოაყენა, ისტორიული მნიშვნელობა ექნებოდა კაცობრიობის ბედისათვის.

ჩვენი ბრძოლა განიარაღებისათვის ტაქტიკური ხერხებითაა. ჩვენ გულწრფელად ვგვსურს განიარაღება. და ამ რეალურად ვდგავართ მარქსისტულ-ლენინის ნიდაგზე, ვერ კიდევ ენგელსი გასული საუკუნის დამდეგს აღნიშნავდა, რომ განიარაღება შესაძლებელია, და მას „მშვიდობის გარანტია“ უწოდებდა. ჩვენს დროში განიარაღების ღირსეული როგორც პრაქტიკული ამოცანა პირველად წამოაყენა ვ. ი. ლენინმა, და პირველი საბჭოთა წინააღმდეგები სრული ან ნაწილობრივი განიარაღების შესახებ, თუ კაპიტალიზმში სრულ განიარაღებაზე არ დათანხმდებიდნენ, შეტანილი იყო ვერ კიდევ გენუის კონფერენციაზე.

განიარაღებისათვის ბრძოლა ომის თავიდან აცილების უმნიშვნელოვანესი ფაქტორია, იმპერიალიზმის წინააღმდეგ ქმედითი ბრძოლა. ასეთ ბრძოლაში სოციალისტური ბანაჯის მხარეზეა კაცობრიობის უმრავლესობა.

მშვიდობისა და პროგრესის იდეალები ჩვენი სისხლ-ბორცული იდეალებია. ვერ კიდევ ხომ I ინტერნაციონალის დამფუძნებელი მანიფესტში, რომელიც დაწერილია მარქსის მიერ, შეიცავდა მოწოდებას „მივადვიროთ იმას, რომ წინებისა და საპარტიკული უბრალო კანონები, რომლებიც თავიანთი ურთიერთობაში კერძო პირობა უნდა იხელმძღვანელონ, განხრე უმცირესი პირობები ხალხებს შორის ურთიერთობაშიც“ (I, მარქსი და ენგელსი, თხზ., ტ. XVI, გვ. 11).

როცა ჩვენ ვაყენებთ დღეს მსოფლიოსათვის ბრძოლის ღირსეულს, სადაც არ იქნება იარაღი და ომები, ჩვენ, როცა უნდა ვითავალსწინებთ, რომ თანამედროვე სირობებში ორი სხვადასხვა მსოფლიო სოციალური სისტემის არსებობის დროს იმპერიალიზმურ ბანაჯი კიდევ არიან ძალები, და საკმაოდ მნიშვნელოვანი ძალები, რომლებიც არაფერ მხარს არ უჭერენ ამ ღირსეულს, არამედ ბრძოლას უწყვიან მის წინააღმდეგ.

კომუნისტებისათვის ბრძოლის საკითხი კლასობრივი საკითხია. ხოლო მშვიდობისათვის ბრძოლის საკითხი ის საკითხია, რომლის გადასაჭრელად შეიძლება გაერთიანებული იქნას არა მარტო მუშათა კლასის, გლეხობის, წერილი ბურჟუაზიის ძალები, არამედ ბურჟუაზიის ის ნაწილები კი, რომლებიც ხელდას თერმოკრატული ომის რეალურ საშიშროების.

ამასადავ, მშვიდობისათვის ბრძოლის ღირსეული არ ეწინააღმდეგება კომუნისტებისათვის ბრძოლის ღირსეულს, რომელიც ორი სხვადასხვა მიმართულებით ეხმარება იმპერიას, რომ ხალხის უფართო მასების თვალში კომუნისტების გამძლეობა რეალურად ძალა, რომელსაც უნარი შესწავლოს ინსანს კაცობრიობა თანამედროვე განმადიდებელი რაკეტულ-ატომური ომის საშიშრელობათაგან; ხოლო იმპერიალიზმს მასებს შეეძლება სულ უფრო უფრო დადებდნენ ომს, როგორც წყობილება, რომელიც წარმოშობს ომებს. ამიტომ მშვიდობისათვის ბრძოლის ღირსეული კომუნისტებისათვის ბრძოლის ღირსეული თითქმის თანამგზავი ხდება.

როგორც სამართლიანად არის ნათქვამი განცხადებაში, „მშვიდობის მომხრეობა მოძრაობს თანამედროვეობის ყველაზე ფართო მოძრაობა, რომელიც მოიცავს სხვადასხვა პოლიტიკური და რელიგიური რწმენის ადამიანებს, რომლებიც საზოგადოების სხვადასხვა კლასებს ეკუთვნიან, მაგრამ რომლებსაც აერთიანებს ერთობა ბოლო მისწრაფება არ დაუშვან ახალი ომები, უზრუნველყოთ მტკიცე მშვიდობა“. მშვიდობისათვის მებრძოლ ადამიანთა რიცხვი არიან სხვადასხვა სოციალური ფენების, სხვადასხვა პოლიტიკური შეხედულებებისა და რელიგიური რწმენის წარმომადგენლები.

4. კოლონიალიზმის ლიკვიდაცია და განთავისუფლებული ქვეყნების შემდგომი განვითარების გზები

ამხანაგებო! მშვიდობისა და სოციალური პროგრესისათვის ბრძოლაში ახალი მსოფლიო ძალა გახდნენ ხალხები, რომლებიც აერთიანდნენ დამოუკიდებლობის მოპოვების ეროვნულ-განმათავისუფლებელი ბრძოლაში სულ უფრო მხარე დარტყმებს აყენებს იმპერიალიზმს, ხელს უწყობს მშვიდობის განმტკიცებას, სოციალისტური პროგრესის განხორციელებას დასავლეთ ბერლინში, აფრიკაში, აზიაში, ლათინურ ამერიკაში იმპერიალიზმის წინააღმდეგ რეალური ბრძოლის უმნიშვნელოვანესი ფაქტორია არიან. ომის შემდგომ პერიოდში 40-მდე ქვეყანამ მოიპოვა ეროვნული დამოუკიდებლობა. თითქმის მილიარდნახევარმა კაცმა დააღწია თავი კოლონიალურ მოპოვებისაგან.

თათბირმა სრული საფუძველი აღნიშნა, რომ ეროვნულ-განმათავისუფლებელი ბრძოლის შეტევათი კოლონიალიზმის სისტემის დამოხრა თავისი ისტორიული მნიშვნელობით მერვე მოკლედ სოციალიზმის მსოფლიო სისტემის შემქმნელია.

კაცობრიობის ისტორიაში ახალი შესანიშნავი ფურცელი გადამწერდა. ადვილი წარმოსადგენია, რა გრანდიოზული საქმეებს შესარქმობენ ეს ხალხები, როცა სასულიერო განდევნიანი იმპერიალიზმისათვის თავიანთი ქვეყნებიდან, როცა თავიანთი ბედის ბარუნ-პარტონად იგრძნობენ თავს. ეს უღრმესად ამრავლებს კაცობრიობის პროგრესულ ძალებს.

ილოურ, მაგალითად. აზია, კაცობრიობის ცივილიზაციის ეს უძველესი აჯანი. რა დამოუკიდებელი ძალები იმართებდა ამ კონტინენტის ხალხებში. და განა ნაკლები როლი მისწრაფებდა შეიქმნა ამჟამად კაცობრიობის წინააღმდეგ ამოცანების გადაჭრაში გმირული ტრადიციები.

განიარაღებისათვის ბრძოლა იმპერიალიზმის წინააღმდეგ, მის სახმელთა შესაძლებლობათა შეზღუდვისათვის აქტიური ბრძოლაა. ხალხები აერთიანდნენ და აერთიანდნენ იმისათვის, რომ მიიღონ კაპიტალიზმის და მასობრივი მოსპობის ყველა ხელშეწყობის წინააღმდეგ აკრძალვასა და მოსპობას. მათი მნიშვნელოვანი როლია ყოფილი იქნება და ხალხთა წინაშე გადაიშლება უადრე-ადად ხელსაყრელი პერსპექტივები. მოაწიონ ცხოვრება თავიანთი სურვილებისა და ინტერესების შესაბამისად.

განიარაღების საქმეში პროგრესის უპირველესი პირობაა ხალხთა უფართო მასების დარაზნა, მათი მხარე და ხელდას იმპერიალიზმის პროგრესი.

სოციალისტური ქვეყნების მიმართ კაპიტალისტური ბანაჯის პოლიტიკაში თავს იჩენს ორი ტენდენცია: მონარქალ-აგრესიული და ზომიერად ფიზიკური. ვ. ი. ლენინი აღნიშნავდა, რომ საბჭოთა კონტაქტების დამყარება ბურჟუაზიის იმ წრეებთან, რომლებიც იბრუნებენ პაციფიზმსაგან, „თუნდაც იგი იყოს უცუდესი პაციფიზმი“ (თხზ., ტ. 33, გვ. 307). იგი ამბობდა, მშვიდობის შენარჩუნებისათვის ბრძოლაში ბურჟუაზიის კეთილგონიერ წარმომადგენლებიც უნდა გამოვიყენოთ.

(გაგრძელება)

ბა, მოსაწყობეს ეროვნულ-განმათავისუფლებელი ბრძოლის ახალ ეტაპს, როცა ძალაუფლებას იპყრობს ხალხი, როცა ფაშის ხელში ხელისუფლება იქნება ხალხის ხელში, როცა ფაშის ხელში ხელისუფლება იქნება ხალხის ხელში, როცა ფაშის ხელში ხელისუფლება იქნება ხალხის ხელში...

ეროვნულ-განმათავისუფლებელი ბრძოლა ანტიიმპერიალისტური მოძრაობაა. კოლონიური სისტემის დამხობიდან იმპერიალიზმში მნიშვნელოვან როლს უსრულებს. ერევანის ტერიტორიები და აღმართის უდიდესი მასები უკიდურესად არიან ამ მთელ დარს იქნებიან მისი რეზერვუარი, იაფი ნედლეულია და საზარბაზნე ხორცის წყარო, აზიის, აფრიკისა და ლათინური ამერიკის ქვეყნები სოციალისტური სახელმწიფოებისა და მთელი სავაჭრო-თანამშრომლობის პარტნიორი ძალების მხარდაჭერით სულ უფრო ხშირად ამარცხებენ იმპერიალისტურ სახელმწიფოებსა და კოლონიებს.

ჩვენ სხვადასხვა მიმართულებით მოსკოვში თათბირის მონაწილეობის აზიის, აფრიკის, ლათინური ამერიკის ქვეყნების მოძრაობის კომუნისტური პარტიებიდან, ხალხთა დამოუკიდებლობისა და თავისუფალი განვითარებისათვის მტკიცე მხარდაჭერა. ახლა ამ კონტინენტების თითქმის 50 ქვეყანაში მოქმედებენ კომუნისტური პარტიები. ამან გააძლიერა კომუნისტური მოძრაობის გავლენის სფერო, მისცა მას მანძილად მშობლივი ხასიათი.

კ. ი. ლენინი 1919 წელს აღმოსავლეთის ხალხთა კომუნისტური ორგანიზაციების II სრულყოფილ რუსეთის ყრობაზე ამბობდა: „...თუ რუსეთის ბოლშევიკებმა შეძლებს ნაპრალო გაეჩინათ ძველ იმპერიალიზმში, იყოს რეკონსტრუქციის ახალი გზები შექმნის არამარტოვრივ ძველ, მაგრამ არამეცნიერულ კეთილშობილური აზრისა, თქვენ, აღმოსავლეთის მშობელი მასების წარმომადგენლებს, მოგივლით იდეალ უფრო დიდ და კიდევ უფრო ახალი ამოცანა“ (თხზ., ტ. 30, გვ. 175). ამ ამოცანად ლენინს ის მიაჩნდა, რომ გამოეყოფინათ რევოლუციური აქტიურობა მშობლიურ მასების თვითმოქმედებისა და ორგანიზაციისადმი, მიუხედავად იმისა, თუ რა დონეზე დგანან ისინი, გააერთიანებინათ კომუნისტური მოძრაობა თავიანთი ქვეყნის თავისებურ პირობებში და შეერთებოდნენ საერთო ბრძოლაში სხვა ქვეყნების პროლეტარებს. (თხზ., ტ. 30, გვ. 179).

როცა ლენინმა ეს ამოცანა წამოაყენა, იგი ჯერ კიდევ არსად არ იყო განხორციელებული პარტიკულად, და არც ერთ წიგნში არ შეიძლება იპოვოთ თანხები, თუ კონკრეტულად როგორ უნდა განხორციელდებოდა იგი. ახლა ამ ქვეყნების კომუნისტური პარტიები, რომლებიც ეროვნული დამოუკიდებლობისათვის იბრძვიან ან უკვე მოიპოვეს იგი, გაცილებით უფრო ხელსაყრელ პირობებში არიან, ვინაიდან უკვე არსებობს გვიანდელი გამოცდილება მარქსიზმ-ლენინიზმის თეორიის გამოყენებისა ამ ქვეყნებისა და რაიონების პირობებში, რომლებიც კანტონიზმს საუკუნეობრივი ჩამორჩენილობისათვის ჰყავდა განწირული.

მსოფლიო კომუნისტური მოძრაობის მიერ შექმნილი ეს გამოცდილება მდიდარი საგანძურია ყველა კომუნისტისათვის, ამ გამოცდილების სწორად გამოყენება, იმის სწორად განსაზღვრა, თუ რა პოლიტიკის განხორციელებაა საჭირო, უხადია, მხოლოდ თვით იმ პარტიის შეუძლია, რომელიც მოცემულ ქვეყანაში მოქმედებს.

ეს პარტიები მთელ თავიანთ ყურადღებას ახერხებენ მთავარს — სწორად როგორ მიუდგნენ საკუთარ ხალხებს, დაარწმუნონ უფროთესი მასები იმაში, რომ მათი უწყვეტი მოძრაობა განუწყურებლად დაეკავშირებულა იმპერიალიზმისა და შინაგანი რეაქციული ძალების წინააღმდეგ ბრძოლასთან, აგრეთვე როგორ განამტკიცონ ინტერნაციონალური სოლიდარობა სოციალისტურ სახელმწიფოებთან, მთელი მსოფლიო მშობლივთა კომუნისტური ავანგარდით.

მსოფლიოს განახლება თავისუფლების, დემოკრატიისა და სოციალიზმის პრინციპებზე, რის მიწაწილზეც ჩვენ ვართ, დიდი ისტორიული პირობებისა, რომლებიც ერთიანდებიან და ურთიერთზე მოქმედებენ სხვადასხვა რევოლუციური, დემოკრატიული მოძრაობის სოციალისტური რევოლუციების განსახლებურ ზემოქმედებით, ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის წარმატებაში უდიდესად განაპირობებენ არაან სოციალიზმის განმარტებებით და თავის მხრივ აძლიერებენ სოციალიზმის საერთაშორისო პოზიციებს იმპერიალიზმის წინააღმდეგ ბრძოლაში. ამ ისტორიული პროცესების ასეთ, უშუალოდ ლენინურ გავრცელებულ კომუნისტური პარტიებისა და სოციალისტური სახელმწიფოების პოლიტიკა, მიმართული იმ ხალხებთან მჭიდრო კავშირის განმტკიცებისაკენ, რომლებიც დამოუკიდებლობისათვის იბრძვიან ან უკვე მოიპოვეს იგი.

ბურჟუაზიული და რევინიონისტი პოლიტიკოსები ამბობენ, რომ ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობა ვითარდება თითქმის იმ ბრძოლისაგან დამოუკიდებლად, რომელსაც მუშათა კლასი სოციალიზმისათვის ეწევა, სოციალისტური სახელმწიფოების მიერ მხარდაჭერისაგან დამოუკიდებლად, რომ ყოფილი კოლონიური ქვეყნების ხალხებს თავისუფლებას, კოლონიზატორები უბრძობენ. ასეთ ჭოჭრებს იმისათვის ავრცობენ, რომ მოახდინონ ახალგაზრდა დამოუკიდებელი სახელმწიფოების ოხლავაცია სოციალისტური ბანაკის ქვეყნებისაგან, დაამტკიცონ, რომ ისინი იმპერიალიზმის წინააღმდეგ არ არიან გამომდინარე, არამედ საერთაშორისო ასპარეზზე თითქმის რაღაც „მესამე ძალის“ როლს უნდა ასრულებდნენ. თქმა არ უნდა რომ ასეთი მსჯელობა თავიდან ბოლომდე თაღლითობაა.

ისტორიული ფაქტები ის, რომ დიდი ბერძენების სოციალისტურ რევოლუციამდე ხალხები კერძო ახერხებდნენ კოლონიალიზმის ბორკილების დასმარებას, როგორც ისტორიამ დაამტკიცა, მსოფლიოს სოციალიზმში თუნდაც ნაწილში რომ იმ, დამკვიდრებულიყო, კოლონიალიზმის მოსპობაზე ლაპარაკი არ შეიძლებოდა.

იმპერიალისტური სახელმწიფოები და უწინარეს ყოვლიან ამერიკის შეერთებული შტატები ყველა დონისძიებას მიმართავენ იმისათვის, თუ თავიანთ სისტემას მიაჯავროს კოლონიალიზმის უფლისაგან განთავისუფლებული ქვეყნები და ამით გააძლიეროს მსოფლიო კაპიტალიზმის პოზიციები, უზრუნველყოს მისთვის, როგორც ბურჟუაზიული იდეოლოგიები წერენ, ახალი სისტემის შემტევა, გაახალგაზრდად და განამტკიცონ იგი. ფაქტებს თვლია რომ გაუფასურათ, არ შეიძლება არ ვაღიაროთ, რომ იმპერიალისტებს ძლიერი ეკონომიკური ბერკეტები აქვთ განთავისუფლებულ ქვეყნებზე ზემოქმედებისათვის. ისინი ჯერ კიდევ ახერხებენ ეკონომიკური დამოკიდებულების ქსელში ვახვიონ საოგაციო პოლიტიკურად დამოუკიდებელი ქვეყანა. ახლა, როცა უკვე შეუძლებელია ამჟამო კოლონიური რეჟიმების დამყარება, იმპერიალისტები განთავისუფლებული ქვეყნების დაკავალეობისა და გამარტვის ურთიდად ფორმებსა და ხერხებს მიმართავენ ამასთან ერთად კოლონიური სახელმწიფოები ყველაზე უფრო მხარს შინაგან რეაქციულ ძალებს განთავისუფლებულ ქვეყნებში, ცდილობენ დამყარონ მართიონდობა, დემოკრატიული რეჟიმები, აგრესიულ ბლოკებში ჩაბან ეს ქვეყნები. თუმცა იმპერიალისტური სახელმწიფოების შროის ადგილი აქვს უწყვეტად წინააღმდეგობებს, ისინი ხშირად ერთობლივად გამოდიან ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის წინააღმდეგ.

მაგრამ თუ გავითვალისწინებთ ყველა ფაქტორს, რომლებიც გავლენას ახდენენ იმ ხალხების ბუნება, რომლებმაც კოლონიალიზმი მოიპოვეს, უნდა გამოვჩინოთ ის, ახლა, რომ სოციალისტური პარტიების ტენდენციები,

რომლებიც იმპერიალიზმს უბრძობდნენ, საბოლოო ანგარიშით გაიმარტვენ. მაგრამ ეს საკითხები წყდება მწვავე ბრძოლაში თვითელი ქვეყნის შიგნით. თათბირის განცხადება შეიცავს დიდმნიშვნელოვან დებულებებს ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის განვითარების ძირითად საკითხებზე, მასში აღნიშნულია ის ამოცანები, რომელთა განხორციელებისთვის კომპარტიები იბრძვიან, მათი მოტივიტივი სხვადასხვა კლასებისა და სოციალური ჯგუფების მიმართ. გამოხატავს მარქსისტულ-ლენინური პარტიების შეხედულებათა ერთიანობას, განცხადება იმის გეგს იძლევა, რომ მარქსისტულ-ლენინურულ იქნას სხვადასხვა კლასებისა და სოციალური ფენების რევოლუციური შესაძლებლობანი, იმპერიალიზმის წინააღმდეგ ბრძოლაში ჩამბეულ იქნას ყველა, თუნდაც არააინიმიდგარი, მეტყვევი და არამტკიცე მოყვარევი.

კომუნისტური რევოლუციონერები არიან, და ცდილ იქნებიან, ისინი რომ ვერ ამხედნენ წარმოშობის ახალ შესაძლებლობებს, ვერ პოულობდნენ ახალ ხერხებს და ფორმებს, რომლებსაც ყველაზე საიმედოდ მივყავართ დასახული მიზნის მიღწევისაკენ. ცალკე უნდა აღინიშნოს, ეროვნულ დემოკრატიის სახელმწიფოს შექმნის იდეა, რომელიც წამოყენებულია განცხადებით. განცხადებამ დასაბამებელია ამ სახელმწიფოს ძირითადი ნიშნები და ის ამოცანები, რომლებიც მან უნდა განახორციელოს. დიდმნიშვნელოვანია ხახი ვაგვას, რომ კონკრეტული პირობების უდიდესი სხვადასხვაობისას იმ ქვეყნებში, რომელთა ხალხები დამოუკიდებელი ისტორიული შემოქმედებისათვის აღდგნენ, არ შეიძლება არ წარმოშვას სოციალური პროგრესის ამოცანების გადაჭრის სხვადასხვა ფორმები.

განთავისუფლებულ ქვეყნებში მარქსისტულ-ლენინური თეორიის სწორად გამოყენება სწორად იმამი მდგომარეობის, რომ-ხალხთა ეკონომიკური, პოლიტიკური და კულტურული ცხოვრების სპეციფიკური ნიშნების გათვალისწინებით გამოინახოს ერის მთელი ჯანსაღი ძალების განვითარების, ეროვნულ ფორმებში, იმპერიალიზმის ფესვებისა და ფეოდალიზმის ნაშთების გადაჭრით აღმოფხვრისათვის, საბოლოო ანგარიშით სოციალიზმისაკენ წინსვლის გზის გაწმენდისათვის ბრძოლაში მუშათა კლასის ხელმძღვანელი როლის უზრუნველყოფის ფორმები.

ამჟამად, როცა იმპერიალისტური რეაქცია ცდილობს თავს მოახლოს ახალგაზრდა დამოუკიდებელ სახელმწიფოებს ანტიკომუნისტური პოლიტიკა, განსაკუთრებით მნიშვნელოვან ენიჭება კომუნისტურ შეხედულებათა და მისწრაფებათა სიმართლით განმარტებას. კომუნისტები მხარს უჭერენ ეროვნული მოვარობების საერთო-დემოკრატიულ ღონისძიებებს. კომუნისტები ამავე დროს განმარტავენ მასებს, რომ ასეთი ღონისძიებანი სრულეებითაც არ არის სოციალისტური.

ათავისთვის ისე მახლობელი და გასაცხადი არ არის იმ ხალხთა მისწრაფებანი, რომლებიც კოლონიალიზმის ბორკილებს ამსხვრევენ, როგორც სოციალისტური ქვეყნების მშრომელებისათვის, მთელი მსოფლიოს კომუნისტებისათვის, თვით ჩვენი მსოფლიოხედვლობა, მშრომელი კაცობრიობის ინტერესები, რომლებსათვისაც ჩვენ ვიბრძვით, გვაყვარებენ ყველაფერს, რაც ემ შეიძლება იმისათვის, რომ ხალხები სწორი გზით მივიღონ უზრუნველყონ, თავიანთი მატერიალური და სულიერი ძალების აყვავებისაკენ. ჩვენი პოლიტიკური ჩვენ უნდა განვაშტკიცებდეთ ხალხთა ნდობას სოციალისტური ქვეყნებისადმი.

სსრ კავშირისა და სხვა სოციალისტური სახელმწიფოების დახმარება იმ ქვეყნებისადმი, რომლებმაც დამოუკიდებლობა მოიპოვეს, ერთადერთ მიზანს ისახავს — ხელი შეუწყოს ამ ქვეყნების პოზიციების განმტკიცებას იმპერიალიზმთან ბრძოლაში, ეროვნული ეკონომიკის განვითარებისა და ხალხთა ცხოვრების გაუმჯობესებისა. ფ. ენგელსი, აღნიშნავდა რა მოწინავე ქვეყნების მუშათა კლასის უდიდეს დანებრტყვებას იმით, რომ „რაც შეიძლება მალე მოახყვინოს დამოუკიდებლობა“ კოლონიური ქვეყნებს, წერდა: „მხოლოდ ერთი რამ არის უშუაგულად: მუშავსოლო პროლეტარიატს არ შეუძლია თავს მოახვიოს რომელიმე სხვა ხალხს რაიმე განებრტყვება ისე, რომ ამით ძირი არ გამოუთხაროს თავის საკუთარ განაჩვენებას“ (კ. მარქსი და ფ. ენგელსი. თხზ., ტ. XVII, გვ. 236, 239).

განაჩვენებული მუშათა კლასის ინტერნაციონალური მოვალეობა ის არის, რომ დაეხმაროს ეკონომიკური სუსტად განვითარებული ქვეყნების ხალხებს საფუძვლამდე დაამსხვროს კოლონიური მიზნების ბორკილები, რომლებიც მათ ბოჭავენ, და ყუფილხვრები დახმარება გაუწიოს მათ იმპერიალიზმთან ბრძოლაში, თვითგამორკვევისა და დამოუკიდებელი განვითარების უფლებისათვის ბრძოლაში. მაგრამ აქედან სრულეებითაც არ გამოდინარეობს, რომ სოციალისტური დახმარება გავლენას არ ახდენს განთავისუფლებული ქვეყნების შემდგომი განვითარების პერსპექტივებზე.

საბჭოთა კავშირი იყო და კვლავ არის კოლონიური ხალხების გულწრფელი მეგობარი, ყრველთვის იცავდა მათს უფლებებს, ინტერესებსა და დამოუკიდებლობისადმი მისწრაფებას. ჩვენ კვლავაც განვაშტკიცებთ და განვათავისუფლებთ ეკონომიკურ და კულტურულ თანამშრომლობას იმ ქვეყნებთან, რომლებიც დამოუკიდებელი არსებობის გზას დაადგნენ.

საბჭოთა კავშირი გავითარებულნი ერების ორგანიზაციის გენერალური ასამბლეის XV სესიის განახილველად შეტანა დეკლარაცია კოლონიური ქვეყნებისა და ხალხებისათვის დამოუკიდებლობის მიწვევის შესახებ.

მწვავე პოლიტიკური ბრძოლის შედეგად, რომელიც გაჩაღებული იყო ამ წინააღმდეგობის განმტევი არა მარტო ეკონომიკური ერების ორგანიზაციაში, არამედ მის ფარგლებს გარეთაც; გენერალურმა ასამბლეამ მიიღო დეკლარაცია კოლონიური ქვეყნებისა და ხალხებისათვის დამოუკიდებლობის მიწვევის შესახებ. საბჭოთა დეკლარაციის მთავარი დანახვა — კოლონიალიზმის, მისი ფორმებისა და დამოუკიდებულების სწრაფი და საბოლოო ლიკვიდაციის აუცილებლობა — ძირითადად ახალგაზრდა გენერაციული ერების ორგანიზაციის მიერ მიღებულ დადგენილებამ. ეს დიდი განაჩვენება პროგრესული ძალებისა და ყველა სოციალისტური სახელმწიფოს, რომლებიც მტკიცედ და თანმიმდევრულად იცავენ ხალხთა თავისუფლებისა და დამოუკიდებელი ეროვნული განვითარების საქმეს.

საჭირო ხანგასამით აღინიშნოს, რომ გავითარებულნი ერების ორგანიზაციის გენერალური ასამბლეის სესიაზე და საკითხის გადამწყვეტისას კოლონიზატორთა იზოლაცია მახინჯეს სოციალისტურმა და ნეიტრალისტურმა ქვეყნებმა, იმ ქვეყნებმა, რომლებიც კოლონიური სისტემის ლიკვიდაციის პოზიციებზე დგანან, და იმ ქვეყნებმა, რომლებიც ზოგიერთად კი, რომლებიც აგრესიული კლასებში შედიან, მაგალითად, ისეთებმა, როგორც არიან ნორვეგია და დანია, მას მისცეს კოლონიური სისტემის ლიკვიდაცია. კოლონიზატორები დაჩვენენ 9 ქვეყნის უხადრუტ ჯგუფში, რომლებმაც ენგელსისას თავი შეიკავეს, ეს მებრად დახმასათვლიდა, ეს მთელ მსოფლიოს უწყებებს, ვინ არის კოლონიური სისტემის ლიკვიდაციის მომხრე და რას უჭერენ ხალხს ეგვიპტისადმი, თავისუფალი ქვეყნები“ მან დაამასათავებელი არ არის, რომ იმთ მოიოს, ვინც თავი შეიკავა, იყენენ, ისეთი ქვეყნების წარმომადგენლები, როგორც არიან ამერიკის შეერთებული შტატები, ინგლისი, საფრანგეთი, ესპანეთი, პორტუგალია, ბელგია და სხვები. მიუხედავად თაგისი განწირვისა, კოლონიალიზმს ჯერ კიდევ მოუპოვებია წინააღმდეგობის გაწევის არც თუ მკვირე ძალა და უდიდესი ზიანს აყენებს ბევრ ხალხს. თუ

გარემო თავს იყრის ყოველზე დრომოქმედი, რეაქციული, კოლონიალიზმი პირდაპირი თუ არამპირდაპირი მიზნითა ბერკე კონფლიქტისა, რომლებიც კაცობრიობას ახალ იმს უქადენს. კოლონიალიზმი, რომელსაც არაერთხელ გამოუწყვეტია სისხლისღვრა, დღემდე შეიცავს იმის სისხნობას. იგი ხშირად იჩენს თავს გამოხრტებული საიეთი, რასაც მკვირმტყულებლად მოწმობენ სისხლიანი ამბები ალჟირში, ინდოეთში, ლაოსში; მას ჯერ კიდევ შებოქრული ჰყავს ათეულ მილიონობით ადამიანი. და იმ ხალხებიდან, რომლებმაც სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობა მოიპოვეს, ყველა როდი სარგებლობს ამ დამო-

5. კომუნისტური მოძრაობის ზოგიერთი იდეოლოგიური საკითხი

როცა კომუნისტური მოძრაობის მსოფლიო-ისტორიულ გამარტვებათა შედეგები ვაჯავებთ, მსოფლიოს პირველი სტრუქტურული მიმართება ჩვენს დიდ მასწავლებლებს — ა. მარქსს, ფ. ენგელსს, კ. ი. ლენინს. მათმა მოძღვრებამ საერთაშორისო კომუნისტური მოძრაობა ყოველ-შემოქმედება და უზრუნველყო მისი გამარტვებანი. ვამუშავებთ რა ჩვენს სტრატეგიას და ტრეკტებს მომავლისათვის, ჩვენ კვლავ ერთიანობით მარქსს, ენგელსსა და ლენინს. მარქსიზმ-ლენინიზმისადმი ერთგულება ყველა ჩვენი შემდგომი გამარტვების საწინებელია.

ძნელი და ეკლიანი კომუნისტური მოძრაობის გზა. არც ერთ პარტიას არ ხვდომას წილად იმდენი განსაცდელი და მსხვერპლი, რამდენიც ხვდით კომუნისტებს. მრავალი რეაქციონერი ცდილობდა მოეპოვა კომუნისტები. მაგრამ კომუნისტთა ყველა ამ განსაცდელთან კიდევ უფრო განმტკიცებულნი გამოდიოდნენ და თანამედროვების მძლავრ ძალად იქცა.

ყველას გინახავთ მძლავრი ლამაზი ხეები, რომლებიც ღრმად აქვთ გაღრმავებული ფეხები ნიადაგში. ასეთი ხეებისათვის საშიში არ არის არც ქარიშხალი, არც გრი-მალა. ქარიშხალი გადაივლის, სუსტ ხეებს მტრებს, მძლავრი ხე კი ურყევად დგას, კიდევ უფრო დახურული ხელები მის კრონა, კიდევ უფრო მაღლა აზიდულა იგი მისსახვე. ასეა კომუნისტური მოძრაობაც. იმპერიალისტური რეაქცია მას ქარიშხალს ქარიშხალზე ატებს თავს, კომუნისტური მოძრაობა კი ურყევია, იგი იზრდება და ირთობს.

41 წლის წინათ აქ, მოსკოვში, გაიმართა კომინტერნის I კონგრესი. მასზე წარმოდგენილი იყვნენ კომუნისტური პარტიები და მემარცხენი სოციალისტური ორგანიზაციები 30 ქვეყნიდან. იმ რესპუბლიკების კომუნისტურ პარტიებს თუ არ გაინგარიშებოდა, რომლებიც ამჟამად სსრ კავშირის შემადგენლობაში შედიან, მასში მთელ ევროპაში სულ ხუთი კომუნისტური პარტია არსებობდა. აზიას, აფრიკას, აგრესიასა და ოკეანის მიწაში კომუნისტური პარტიები არ იყო. ამერიკის კონტინენტზე მხოლოდ აგრეტივის კომპარტია იყო. ახლა კომუნისტური და მუშათა პარტიები 87 ქვეყანაშია. ისინი 36 მილიონზე მეტ კაცს აერთიანებენ. კომუნისტები იდეები დაე-ყოფილა მილიონობით ადამიანს გლობალ დედადმის ყველა კონტინეტი. ეს კარგია, ძალიან კარგია, ამხანაგებო!

ჩვენ სულ ახალი და ახალი კომუნისტური პარტიების დაბადების მოწვევი გართ. მოსკოვის 1957 წლის თათბირების შემდეგ ჩამოყალიბდა და საერთაშორისო ურთიერთობა დაამყარა 12 პარტია. მარქსს, ენგელსსა და ლენინს რომ უძღვრებოდნენ დასწრებოდნენ კომუნისტური და მშაშათა პარტიების წარმომადგენელთა ნოემბრის თათბირს, რა ბენდებიერი იქნებოდნენ ისინი, მთელი მსოფლიოს კომუნისტთა ისოდენ მძლავრ არბას რომ იხილავენ!

კომუნისტური პარტიების ზრდით გამოხატულებას პოპულუმს ხალხთა მასების მისწრაფება კომუნისტისაკენ. ეს თანამედროვობის ერთ-ერთი შესანიშნავი მაჩვენებელია. კომუნისტური წყობილება, რომლისთვისაც მარქსისტ-ლენინიზმი იბრძვიან, მიმხადლებულია საზოგადოებრივი განვითარების მთელი პროცესით, და მასზე გადასვლა მომწიფობელი ამოცანაა. მარქსისტ-ლენინიზმს არ შეუძლიათ არ გააუმჯობესონ, და მართლაც ზრუნავდნენ იმისათვის, რომ ზამთრში ახალ საზოგადოებრივ გადასვლის გზებში, აქ კი ცოტა რთული საკითხი როდი წამოიჭრება. რომელიც კვლავ XX ყროლობაში შეიქმნა მომწიფებული პრობლემების დამოშვებაში. კომუნისტური და მუშათა პარტიების წარმომადგენელთა თათბირმა 1957 წელს და მსოფლიო კომუნისტური მოძრაობის 1960 წლის ნოემბრის ფორუმზე სერიოზული ყურადღება დაეთვის ამ პრობლემების დამოშვებას, წინ წასწიეს კომუნისტური მოძრაობის თეორია და პრაქტიკა.

ჩვენთვის, საბჭოთა კომუნისტებისათვის, ოქტობრის რევოლუციის სურვილისათვის, აქსიომის წარმოდგენის კანტონისტური საზოგადოების სოციალისტურ საზოგადოებად რეგოლუციური გარდაქმნის აუცილებლობის აღიარება. სოციალიზმის გარდასტვრულ რევოლუციას და პროლეტარიატის დიქტატურის დამყარებაზე გადის. რაც შეეხება სოციალიზმზე გადასვლის ფორმებს, როგორც კვლავ XX ყროლობაში აღინიშნა, ისინი სულ უფრო და უფრო მრავალფეროვანი გახდნენ. ამასთან სავალდებულო როლი, რომ სოციალიზმზე გადასვლის განხორციელება ყველაზე და ყველა შემთხვევაში დაეკავშირებულ იქნება შეიარაღებულ აჯანყებასთან და სამოქალაქო ომთან. მარქსიზმ-ლენინიზმი ეყრდნობა იმას, რომ სოციალიზმზე გადასვლის ფორმები შეიძლება იყოს სოციალიზმთან და არამედიდობანი. მუშათა კლასის, ხალხთა მასების ინტერესებს შეესაბამება რეგოლუციის განხორციელება შეიძლებიანი გზით. თუ გაბატონებული კლასები რეგოლუციის ძალიანდობენ უპასუხებენ და არა სულად გაიმარტონ ხალხის ნებას, პროლეტარიატმა უნდა დაეხმაროს მათი წინააღმდეგობა, გაახალს გადამწყვეტი სამოქალაქო ომი.

ჩვენ დარწმუნებული ვართ, რომ მსოფლიო კომუნისტური სისტემის მოტივების მთავარი განმტკიცების, სოციალისტური რეჟიმების მუშათა კლასის ორგანიზებულობის ამაღლების კლავობაზე შეიქმნება სულ უფრო ხელსაყრელი პირობები სოციალისტური რეგოლუციებისათვის. სოციალიზმზე გადასვლა იმ ქვეყნებში, სადაც განვითარებულია საპარამენტური ტრადიციები, შეიძლება განხორციელდეს პარლამენტის გამოყენების გზითაც, სხვა ქვეყნებში კი — მათი ეროვნული ტრადიციების შესაბამისი ინსტიტუტების გზით. ამ შემთხვევაში საქმე ეხება არა ბურჟუაზიული პარლამენტის, არამედ პარლამენტული ფორმის გამოყენებას იმისათვის, რომ იგი ხალხის სამსახურში ჩაეყვანოს, ახლა შინაგანი მიგვიტანს მას. ამჩაგად, საქმე რაღაც საარჩევნო კომისიების, მხროლვე საარჩევნო ყუბების გარეშე ბრძოლა როდია. ეს რეგორმისტიკის საქმეა. კომუნისტებისათვის უცხოა ასეთი კომისიები. ჩვენივე მუშათა კლასისა და ყველა მშრომელთა რეგოლუციური ძალების გაერთიანება და შეკავშირება, მასობრივი რეგოლუციური მოქმედების გახადება აუცილებელი პირობაა პარლამენტის მტკიცე მუშაურობის მოპოვებისა. პარლამენტში უმრავლესობის მოპოვება, პარლამენტის გადამწყვეტ სახალხო ხელი-სოფლებით ორგანიზებული მუშათა კლასის რეგოლუციური მოძრაობის არსებობისას მოსაწყვეტს ბურჟუაზიის სამხედრო-ბიუროკრატიული მანქანის დასმარებას და ახალი, პროლეტარული სახალხო სახელმწიფოებრიობის შექმნას პარლამენტური ფორმით.

საქმები ცხადია, რომ იმ ქვეყნებში, სადაც კანტონიზმი ჯერ კიდევ ძლიერია, სადაც მის ხელში უდიდესი სამხედრო-პოლიციური აპარატი, იქ სოციალიზმზე გადასვლა გარდელად მოხდება მწვავე კლასობრივი ბრძოლის პირობებში. სოციალიზმზე გადასვლის ყველა ფორმის დროს გადამწყვეტი პირობაა პოლიტიკური ხელმძღვანელობა მუშათა კლასის კომუნისტურ ავანგარდის მეთაურობით.

საქვ XX ყროლობის ეს დასკვნები ეყრდნობა მარქსიზმ-ლენინიზმის თეორიას, მოძვე კომუნისტური პარტი-

კომუნისტების სიკეთით, ვინაიდან მათი ქვეყნების ეკონომიკაში კვლავ ბატონობენ უცხოეთის მოსპობლები. დანაგრობ იმპერიალიზმის კონტინენტურ სისტემაში უკანასკნელი ნაშთები, დაიკვან განთავისუფლებული ხალხები კოლონიური სახელმწიფოების წინააღმდეგობით ფისაგან, დაიხმარონ ამ ხალხებს მათი განთავისუფლებული იდეოლოგიის განხორციელებაში — ეს მიანიშნავთ თავიანთ მოვალეობად სოციალისტური ქვეყნების ხალხებს, მთელი მსოფლიოს კომუნისტებსა და პროგრესულ ადამიანებს.

ების პრაქტიკის, საერთაშორისო კომუნისტური მოძრაობის გამოცდილების, სწორად ითვალისწინებს შეცვლილ საერთაშორისო პირობებს. ეს დასკვნები კომუნისტურ პარტიას აძლიერებ მუშათა კლასის, ხალხის უმრავლესობის შეკავშირების გეგს, იმის გეგს, რომ დაეუფლებინ ბრძოლის ყველა ფორმას: მშრომელისა და ანამედილიზმის, პარლამენტურისა და არა პარლამენტურის. ლენინმა ასწავლიდა კომუნისტებს მშაუ ყოველივე იმისათვის, რომ, ერთიანობის მიხედვებით, გამოეყენებინათ პარტიის ესა თუ ის ფორმა, აღიზარდათ მშრომელთა მასები გადამწყვეტი რეგოლუციური მოქმედებისათვის მზადყოფნის სულისკვეთებით.

ცხადია, იმის განსაზღვრა, თუ ბრძოლის რა ფორმებისა და მეთოდების არჩევა მოუხდება ამ თუ იმ ქვეყნის მუშათა კლასს კონკრეტულ ისტორიულ ვითარებაში, ეს თვითელი ქვეყნის თვით პროლეტარიატისა და მისი კომუნისტური ავანგარდის საქმეა.

ამასთან დაეკავშირებით ხანგასამით უნდა აღვნიშნოთ, რომ თანამედროვე პირობებში განსაკუთრებული მნიშვნელობა ენიჭება კომუნისტური და მუშათა პარტიების წარმომადგენელთა თათბირის განცხადებაში ჩამოყალიბებულ დებულებებს: „ხელმძღვანელობენ რა მარქსისტ-ლენინიზმი მომდევნებით, კომუნისტური პარტიები ყოველთვის წინააღმდეგი იყვნენ რევოლუ

